

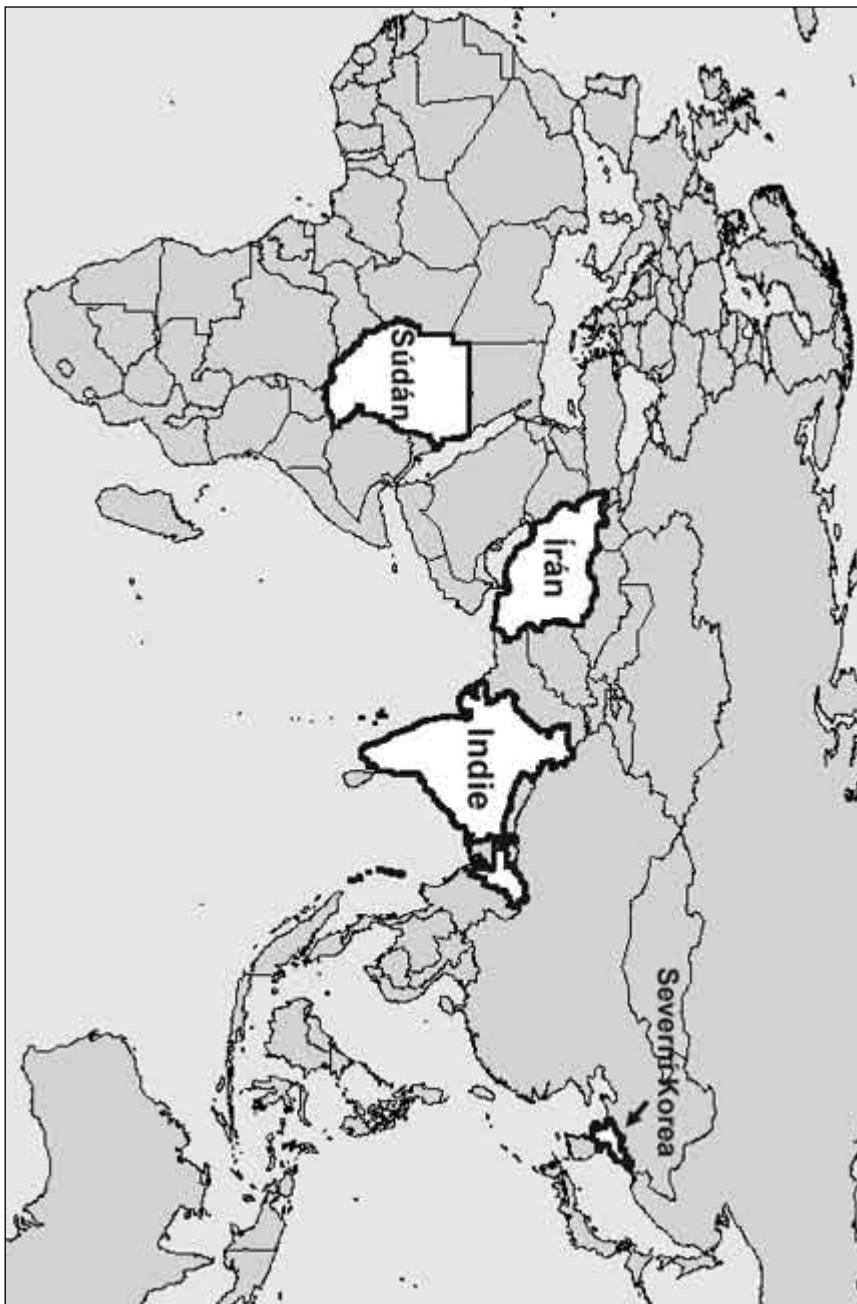
Záříjová návštěva Súdánu

V září se uskutečnila další výprava CSI do Súdánu. Lidem v Jižním Súdánu při ní bylo doručeno více než 2000 humanitárních souprav. CSI se podílela i na návratu několika desítek lidí z otroctví. Tato výprava se uskutečnila za účasti zástupce CSI-ČR.

Informujeme o situaci křesťanů v Severní Koreji a Íránu a otiskujeme dopis otce Jana Meda, českého misionáře v Indii.

Trpí-li jedna část, trpí s ní části všechny! (1 Kor 12:26)

Vážení přátelé CSI,

možná cítíme určité rozpaky nad stavem politické situace v naší zemi, které se mísí se starostmi všedního dne. Cítíme, že musíme s rozvahou a odpovědností stále znovu přistupovat k nabyté svobodě a činit důležitá rozhodnutí. Je stále jasnější, že mnohé problémy naší doby souvisejí s ústupem křesťanství z veřejného života. Náprava znamená začít u sebe. Být dobrou solí a jasným světlem. To vše by nás tedy mělo posilovat v odhodlání následovat Krista a zastávat se našich pronásledovaných sester a bratří. Mnoho křesťanů musí stále snášet věznění, mučení a jiná příkoří, protože vytrvávají ve víře. Dostáváme darem každý nový den, abychom osvědčili svou věrnost a v rámci možností pronásledovaným pomáhali.

V tomto posledním čísle letošního roku tvoří hlavní náplň zpravodaje pojednání o zářijové návštěvě CSI v Súdánu. Společně s Johnem Eibnerem a Gunnarem Wiebalckem se cesty do Jižního Súdánu účastnil také Petr Matyáš, jeden z redaktorů zpravodaje a spolupracovník CSI v České republice. Podobně jako já při loňské cestě do Indie se i on mohl přesvědčit o tom, že my, co přinášíme materiální pomoc, jsme v daleko větší míře odměňováni nehmotnými dary přátelství a vděčnosti (vždycky si vzpomenu na sklenici vody, a že jsme jich už dali!). CSI se díky dlouholetému působení Johna Eibnera a Gunnara Wiebalcka v Súdánu podařilo vytvořit velký okruh přátel a partnerů, s jejichž pomocí může CSI v Súdánu pomáhat těm nejpotřebnějším, aniž potřebuje další mezičlánky.

Dále se dočtete také o utrpení křesťanů v Íránu. O náboženské svobodě v této zemi nelze vůbec mluvit. Za přestup ke křesťanství hrozí trest smrti. Na situaci můžete reagovat zasláním protestního lístku na íránské

velvyslanectví v Praze. Prosím, abyste využili této možnosti, je prokazatelně účinná.

Ve dnech 2. až 4. listopadu se v Mnichově konala výroční konference CSI. Účastnili jsme se jí spolu s Petrem. Podrobněji budeme referovat v příštím čísle zpravodaje.

Na závěr úvodního slova mi dovolu ještě technickou poznámku. Do lednového čísla zpravodaje budeme vkládat potvrzení o darech, které slouží k uplatnění slevy na daních a také pro vzájemnou kontrolu. V každém poděkování dárčům uvádíme i počty nerozluštěných jmen přispěvatelů. Může mezi nimi být i Vaše jméno. V tomto případě však chybí položka daru v potvrzení. Pro nápravu, pokud potvrzení potřebujete, stačí poslat výši daru a přibližné datum jeho odeslání. Adresy nemáme také od četných nových dárců. Chtěli bychom je tímto poprosit, aby nám zaslali adresu - stačí emailem nebo telefonicky. To, že máme k dispozici Vaši adresu, poznáte podle toho, že Vám dochází zpravodaj. Bez adresy není možné doručit zpravodaj ani potvrzení o darech. Dárci, kteří si zpravodaj berou v kostele (protože nám sdělili, že budou šetřit na poštovním), dostanou první číslo příštího roku poštou i s potvrzením. V případě, že potvrzení nedorazí, obratem to po Vaší urgenci napravíme, takže veškeré potřebné záležitosti pro FÚ stihneme.

Chtěl bych Vám za všechny spolupracovníky a přátele CSI srdečně poděkovat za Vaše modlitby a dary. Věříme, že naši společnou podporu cítí i pronásledovaná a vězněná Církev. S předstihem Vám přeji požehnané Vánoce a krásný závěr letošního roku.

František Kopečný

Súdán

Záříjová cesta CSI do Súdánu

Ve dnech 4.-12. září 2006 se uskutečnila další z cest týmu CSI do Jižního Súdánu. Vedle hlavních organizátorů Johna Eibnera a Gunnara Wiebalcka se cesty zúčastnil i Petr Matyáš z národní organizace CSI v České republice. O situaci v Súdánu a působení CSI v této největší zemi Afriky pojednává následující článek. Jeho obsah tvoří také historický náhled, nástin současné situace a charakteristika otroctví v Súdánu. Informace v rámečcích jsou důležité pro pochopení podmínek, ve kterých CSI v Súdánu momentálně působí. Naleznete zde také dopis, který olomoucký biskup Josef Hrdlička zaslal prostřednictvím CSI súdánskému katolickému knězi Marcu Mangu Udiliovi.

Pracovníci CSI poprvé navštívili Súdán v roce 1992, kdy se dozvěděli o existenci

otroctví. Od té doby podnikli již více než 70 výprav, během nichž dokumentovali příběhy mnoha lidí, kteří byli v otroctví, a snažili se zmírnit nouzi jihosúdánských komunit praktickou materiální pomocí. Při svých cestách do Súdánu se John Eibner i Gunnar Wiebalck setkávali s příběhy plnými utrpení a bolesti. Hlavním úkolem CSI však byla a stále je snaha o vymýcení otroctví, k jehož obnově došlo v průběhu občanské války v letech 1983-2005.

Na začátku svého súdánského působení byla CSI požádána kmenovými vůdci jihosúdánského kmene Dinků, aby podpořila snahu na osvobození otroků. Od roku 1995 se program CSI na podporu utlačovaných jihosúdánských komunit rozvinul v několika směrech: a) dokumentování tragických osudů súdánských obyvatel a mediální osvěta; b) osvobozování otroků; c) podpora arabsko-dinkských mírových iniciativ; d) kampaně proti otroctví, organizované v USA a Evropě.

Náhled do súdánské historie

Působení CSI v Súdánu nelze chápat odděleně od vnitrosúdánské vývoje. Súdán je zemí, ve které po větší část samostatné existence (Súdán získal nezávislost v roce 1956) probíhala občanská válka. Boje mezi severní muslimskou a arabskou částí a převážně křesťanskou a animistickou jižní částí Súdánu začaly již v roce 1955. Válka mezi centrální vládou a jihosúdánským hnutím Anya Nya byla ukončena v roce 1972 mírovými dohodami z Addis Abeby, které Jižnímu Súdánu zaručily určitou autonomii.

Kromě těchto bojů se Súdán musel zároveň vypořádávat také s obrovskou vnitropolitickou nestabilitou a častými pokusy o převrat, jež charakterizovaly i poněkud klidnější období let 1972-1983. V 80. letech získávají v súdánské politice stále větší vliv radikální islámské síly, pod jejichž vlivem prezident Džafar Nimajrí zavádí islámské právo šaría včetně krutých tlesných trestů. Rozpuštěn byl také autonomní jihosúdánský parlament.

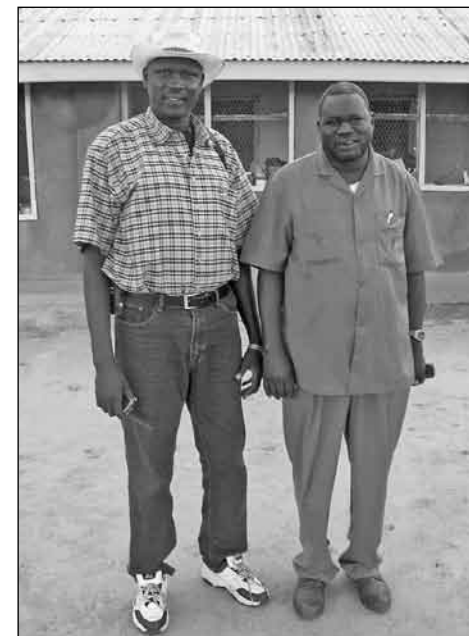
Tento vývoj vedl v roce 1983 ke zformování Súdánské lidové osvobozenecké hnutí (SPLM/A) pod vedením charismatického vůdce Johna Garanga. Od této chvíle můžeme hovořit o druhé občanské válce mezi severní a jižní částí Súdánu. Vzhledem k tomu, že severní část země obývají zejména Arabové vyznávající islám, zatímco v Jižním Súdánu žijí kmeny černých Afričanů s tradičním animistickým náboženstvím a křesťanstvím, můžeme hovořit o válce s etnickým i náboženským podtextem.

I během této druhé občanské války charakterizovala politický život v Chartúmu velká nestabilita. Důležitým mezníkem je rok 1989, kdy se po vojenském převratu ujímá moci generál Umar Hasan Bašír, pod jehož vládou se Súdán dostává do mezinárodní izolace. V roce 1991 je opět v plné síle obnoveno právo šaría, které bylo zmíněno za vlády Sádika al-Mahdiho v roce 1986. V roce 1993 Bašír koncentruje moc ve svých rukou jako prezident a do dnešního dne je nejvyšším představitelem Súdánu.

Přes Keňu do Súdánu

Setkání na letišti ve švýcarském Curychu s Johnem Eibnerem a Gunnarem Wiebalckem v pondělí 4. září 2006 proběhlo bez komplikací, a tak jsme mohli po desáté hodině zdárně zahájit naši cestu odletem do keňského hlavního města Nairobi. Již při letu nad Afrikou bylo možné pochopit, že se tento světadíl velmi liší od Evropy. Zatímco starý kontinent je propojen elektrinou, cestami a železnicemi, Afriku z velké části tvoří pouště, savany či bažinatá území a tropické lesy. Úroveň infrastruktury nelze s Evropou vůbec srovnávat. Problémová dostupnost rozlehlých území a mnohem nižší hustota osídlení zcela jistě ovlivňuje vnímání času a vzdáleností i způsob politické správy.

Po přistání v Nairobi a zakoupení tranzitních víz jsme se přepravili do nedalekého hotelu Leteckého klubu, kde jsme strávili noc. Stojí za zmínku, že keňská bezpečnostní opatření jsou v důsledku předchozích teroristických útoků velmi přísná. V Keni se jezdí po levé straně a podle Johna Eibnera je cestování po keňských silnicích nejnebezpečnějším úsekem výpravy. Jezdí se rychle, na dopravní předpisy se příliš nedbá a cesty nejsou příliš udržované. Řada aut používá místo zadních světel pouze odrazky. V hotelu jsme se setkali s prvním partnerem CSI, Súdancem Madhulem Majakem, který nám

Dominic Deng a Angelo Marac (CSI)

opatřil cestovní povolení do Jižního Súdánu.

Příští den jsme se časně ráno přesunuli na nedaleké letiště, které slouží především k vnitrostátním letům. Naším cílem bylo město Lokichoggio, ležící u keňsko-súdánských hranic. Toto město slouží mnoha humanitárním organizacím jako určitý přístav, z něhož je pomoc distribuována do válek

Lokichoggio (CSI)

zbídačeného Súdánu. Po asi hodinovém letu jsme v pořádku přistáli v „Loki“, jak se městu zkráceně říká. Bylo možné spatřit letadla Organizace spojených národů (OSN) či nedaleko přistavené velkokapacitní stany Světového potravinového programu OSN. Podle Johna Eibnera se město rozrostlo do malé kolonie právě v důsledku jeho důležitosti pro přepravu pomoci do Súdánu. Ale brzy se pozornost humanitárních organizací zřejmě přesune do hlavního města Jižního Súdánu Džuby.

Do Lokichoggia jsme přicestovali společně s Dominicem Dengem Kuocem, hlavním

V nákladním prostoru Antonova. Zleva John Eibner, Gunnar Wiebalck a Petr Matyáš. (CSI)

Charakteristika otroctví v Súdánu

Zrušení autonomie Jižního Súdánu iránskou revolucí inspirovaným prezidentem Nimajřím a zavedení islámského práva šaría v celé zemi vedlo v roce 1983 k vypuknutí občanské války mezi centrální vládou Súdánu a jihosúdánským SPLM. Vedení války v zemi čtyřikrát větší než Francie se však velmi liší od způsobu boje moderních armád. Centrální chartúmská vláda řešila část logistických problémů vyzbrojováním příslušníků arabských kmenů Rizziqat a Miseriya. Vytváření ozbrojených milicí z baggarských Arabů (pasteveckých nomádů) v Dárfúru a Kordofanu vedlo k porušení tradiční místní mocenské rovnováhy mezi kmeny Arabů a černých Afričanů (v oblasti, kde působí CSI, se jedná především o kmeny Dinků a Nuerů). Baggarské tlupy začaly útočit na dinkské vesnice a pastevecké osady, kradly a plenily. Muži byli většinou zabíjeni. Ženy a děti byly nájezd-níky odváděny do otroctví jako válečná kořist. Tato zvěrstva doprovázelo vypalování vesnic a ničení všeho, co nešlo odnést.

Ani po svržení Nimajřiho v roce 1985 se situace příliš nezměnila. Milicím bylo i nadále umožněno překračovat řeku Bahr al-Arab a plenit dinkské vesnice. Nájezdy neustaly ani po dalším puči v roce 1989, kdy se k moci dostal Umar Bašír. V roce 1991 byly vládním režimem Národních islámských frontů (NIF) ustaveny Lidové obranné síly (PDF), do nichž byly integrovány i zmíněné milice.

Otroctví v Súdánu není ekonomickou institu-

cí jako otroctví v USA před občanskou válkou. Četné podobnosti však existují v zacházení s otroky. I když existují i určité ekonomické motivy otroctví, je hlavní důvod politický. Největším motivem NIF byla islamizace a arabizace Jižního Súdánu v rámci svaté války (džihád). Súdánská vláda tedy podněcovala nájezdy!

Jedním z faktorů ochoty baggarských Arabů podnikat nájezdy na otroky byla tradice rasismu, který ospravedlňuje podřizování černých Afričanů arabským pánům. Podobně silným, byť často přehlíženým faktorem, byla politická nadvláda ideologie džihádu. Brání kacířů (bezcírů) za otroky je starobylou tradicí, která je obsažena v právu šaría, a je tak právně i morálně přijatelná.

Podporou a účastí na shromážděních, při nichž se provolávaly výzvy k džihádu (hlavně v Dárfúru a Kordofanu), prosazováním radikálního islámu a šariátských předpisů a ozbrojováním násilnických tlup podnítili chartúmské političtí vůdci obnovení otroctví.

Nájezdy na jihosúdánské vesnice a zotročování místního obyvatelstva systematicky ničilo lidské životy. V minulých číslech zpravodaje jsme přinášeli zprávy o tragických osudech těch, kteří byli v otroctví nuceni provádět různé druhy práce, čelili fyzickému násilí, rasovým urážkám a tlaku na konverzi k islámu. Stovky žen a dětí, jejichž příběhy byly zaznamenány, se setkaly s různými formami sexuálního zneužívání včetně genitálního zmrzačení (tzv. ženská obřízka).

koordinátorem CSI v Súdánu, a Angelem Maracem Thiicem, předsedou regionálního parlamentu v Aweilu. Pro působení CSI v Súdánu je činnost těchto spolupracovníků naprosto nezbytná. Dominic Deng se podílí na organizování výprav CSI a zařizování přepravy humanitárních souprav pro přežití, jejichž výroba a kompletace probíhá v Nairobi.

Během krátké přestávky, během níž jsme s Angelem a Dominicem hovořili o politické a humanitární situaci v Súdánu, naložili pracovníci letiště prvních 700 humanitárních souprav do letadla Antonov 32-B. Letadlo pi-

lotovali dva Moldavané. Bylo zajímavé slyšet v Keni slovanský jazyk. Nás pět se vměstnalo do nákladního prostoru mezi humanitární soupravy pro Súdán. Původním cílem byl Kirieli. Dostali jsme však informaci, že kvůli dešti není přistání možné, takže jsme po operativní změně plánu letěli do Mayen Abunu, kde působí otec Marco. Tříhodinový let proběhl bez komplikací, a my jsme se tak mohli pozdravit s místními lidmi, kteří CSI s nadšením přivítali.

Dva dny v Mayen Abunu

Vyložení Antonova proběhlo díky místním lidem během několika minut. Bylo pozoruhodné, jak se téměř šest tun humanitárních souprav rychle ocitlo uprostřed jásajícího davu. Mohli jsme se také pozdravit s otcem Marcem, který v Mayen Abunu působí. Humanitární balíčky byly přemístěny do farního skladiště, odkud otec Marco poté rozdělí pomoc těm nejchudším. Při této příležitosti jsme také doručili dopis, který otci Marcovi zaslal olomoucký biskup Josef Hrdlička, duchovní patron CSI v České republice.

Mayen Abun je bývalým misijním střediskem, které bylo zničeno v 70. letech 20. století. Kvůli nedostatku stavebního materiálu

Otec Marco (CSI)

Dopis biskupa Josefa Hrdličky otci Marcovi

Drahý otče Marco,

jsme informováni o Vaší práci a obětech, které přinášíte ve prospěch těch, kdo zakusili muka otroctví, války a pronásledování ve Vaší zemi. V našich diecézích mohli křesťané vidět velmi působivý dokumentární film o situaci Církve v Súdánu. S dojetím jsme sledovali mimořádné svědectví víry a statečnosti křesťanů ve Vaší zemi. To nás povzbudilo k větší solidaritě s Vámi, s Vaší zemí a církví. Věříme, že toto Vaše svědectví víry má velký význam pro Církev na celém světě, vždyť Církev je jedno živé Kristovo Tělo. Chceme se i nadále prostřednictvím CSI podílet na této pomoci pro Vaše dílo. Zasílám Vám své požehnání a prosím o vzájemné modlitby.

V Kristu a Marii Váš

*Msgr. Josef Hrdlička
episcopus auxiliaris Olomouc,
Czech republic*

Přistání v Mayen Abunu. (CSI)

Ženy a děti přenášejí pytle s humanitární pomocí do skladiště fary otce Marca. (CSI)

Zdejší kostel, obklopený stromy, které zasadili misionáři. (CSI)

v lokalitě a také v důsledku občanské války jej nebylo možné obnovit. Zděné budovy, z nichž jsou mnohé využívány jako obydlí, kliniky či školy, připomínají dřívější misijní dílo, ale zároveň velmi zřetelně dokládají nouzi, která v této oblasti panuje. Otec Marco nás provedl po okolí, přičemž jsme mohli alespoň částečně nahlédnout do způsobu života místních obyvatel. Podívali jsme se také do kostela, který doposud slouží k nedělním bohoslužbám. Následující část je sestavena na základě poznámek otce Marca. Umožňují nám blíže poznat situaci v Mayen Abunu.

Vzkaz otce Marca

V Mayen Abunu děti chodí do školy, ale studijní podmínky jsou pro Evropana nepředstavitelné. Děti sedí na kamenech či na kusech dřeva, když poslouchají učitele nebo píší.

Jako škola zde slouží také jedna z polorozpadlých budov. Místní nouzi dokládá i skutečnost, že třídy nemají žádné dveře. K zatarasení vchodu do tříd slouží větve. Je to důležité i proto, že když jdou děti domů,

krávy, kozy nebo osli zde často hledají úkryt před deštěm nebo slunečním žářem. V Mayen Abunu je nedostatek kvalifikovaných učitelů. Pochopitelně chybějí také vhodné školní pomůcky jako knihy nebo psací potřeby.

Podobná nouze se týká i zdravotnického vybavení. Nedostatek lékařů a kvalifikovaných sester je doprovázen nedostatkem léků. Nejčastějšími zdravotními problémy jsou malárie, trávicí problémy, oční infekce

Škola ve stínu stromu. (CSI)

Otec Marco ukazuje, jakým způsobem chrání přístup do tříd. (CSI)

Typická chýše. Zdejší lidé žijí především v chýších postavených z bláta se střechou z trávy. (CSI)

i drobná zranění, která mohou ve zdejších podmínkách znamenat velké zdravotní komplikace.

V oblasti zemědělství jsou stále používány primitivní způsoby kultivace. Mezi hlavní

místní plodiny patří zrní, kukuřice a podzemnice olejná. Podle otce Marca ženy stále drtí zrní tradičním způsobem, který je velmi namáhavý. Pokud však tuto náročnou práci nevykonají, nebudou mít rodiny nic k jídlu. Strožů na mletí zrní je v celém Mayen Abunu pouze několik. My jsme osobně spatřili pouze jeden a není vyloučeno, že to byl jediný v širokém okolí.

V místních společnostech stále převládá tradiční uspořádání, které určuje vztahy mezi muži a ženami. V řadě míst se doposud vyskytuje polygamie. Muži mají více žen. Pokud žena má málo dětí, či dokonce žádné, je to v lepším případě považováno za společenský neúspěch, v horším případě za ostudu. Počet manželek také určuje statut mužů. Bohatý muž má zpravidla více žen. Pokud má muž například pět žen a každá má 4-5 dětí, může být otcem až 25 dětí. Podobně se zde vyskytuje i systém, ve kterém muž rodičům ženy zaplatí 30 až 100 krav, když se chce oženit s jejich dcerou. Pokud však muž nevlastní žádný majetek, jsou jeho šance na sňatek mizivé. Otec Marco si posteskl, že je zde velmi obtížné prosazovat hodnoty křesťanského manželství.

V závěru jeho vzkazu se také dotkl problému islámu, a to nejen v Súdánu. Jelikož sám v Evropě studoval, má k tématu na základě vlastní zkušenosti co říci. Podle otce Marca je islám hrozbou pro křesťanství nikoliv jen v Súdánu, ale i ve světě. „Co se děje v Súdánu, se může klidně stát také v Evropě. Solidarita mezi křesťany je velmi důležitá.“ V islámských částech Súdánu se podle něj vyskytují tři kategorie lidí: občané první třídy – muslimové arabského původu; občané druhé třídy – muslimové afrického černošského původu; občané třetí třídy – křesťané. Křesťané nemají žádná práva, nemohou být ve vyšší pozici než muslim. Otec Marco se na závěr ptá: „Proč bychom měli být občany třetí třídy v naší vlastní zemi?“

Vztah k dětem

Dne 4. září 2006 vyšel v *International Herald Tribune* článek Elizabeth Rosenthalové,

Matky s dětmi. (CSI)

zabývající se nízkou porodností v zemích střední a východní Evropy. Podle ní u nás existuje mnoho možností, jak oddalovat mateřství a otcovství, což ve svém důsledku znamená velký problém pro budoucnost. Poukázala především na obavy ze ztráty zaměstnání a finanční krize vedoucí ke snížení životního standardu. Těhotenství se podle Rosenthalové navíc stává čistě předmětem racionální volby člověka, nikoliv činem přírody. Bylo zajímavé porovnat evropský pohled s pohledem lidí v jihosúdánských oblastech, které jsme navštívili.

Jak již bylo nastíněno, je pro zdejší ženy i muže normální mít více dětí. Tento pohled není vlastní jen dospělým, ale i dospívajícím. Měl jsem možnost hovořit s osmnáctiletým chlapcem, který nás provázel Mayen Abunem. Vypadal docela moderně, neboť se zde prostřednictvím arabských obchodníků dají zakoupit oděvy a další zboží (baterie, boty, nápoje, kola, aj.) ze severních částí Súdánu.

Těhotná žena čeká na příchod porodní asistentky. Nebyla na ní patrná žádná nervozita. (CSI)

Súdánské děti. (CSI)

Chlapec zcela otevřeně hovořil o touze mít více žen a bral to jako něco smozřejmého. Když jsem mu řekl, že u nás má muž normálně dvě děti, spontánně odpověděl: „Aha, takže zklamal.“

Měli jsme možnost podívat se také do areálu zděné kliniky. Bylo zde několik místností. Jednou z nich byl pokoj fungující jako porodnice. U něho čekaly dvě těhotné ženy. Působilo to stejně, jako kdyby stály ve frontě v obchodě, ovšem s tím rozdílem, že čekaly na porodní asistentku. Obě byly velmi klidné a trpělivé.

Budova školy pro ty, kteří se vrátili z otroctví. (CSI)

Škola pro bývalé otroky

CSI v Mayen Abunu podporuje zejména stavbu školy určenou pro děti, které se vrátily z otroctví. Zatím však ještě nedošlo k jejímu otevření, neboť stavební práce byly v důsledku období dešťů pozdrženy.

„Tyto děti jsou také vaše děti,“ prohlásil biskup Macram Gassis o dětech, které po návratu z otroctví potřebují nejen hmotnou podporu, ale i vzdělání. „Jejich kůže je černá a hovoří jiným jazykem, ale jsou to také vaše děti. Kolik je cena jednoho dítěte? Padesát dolarů? Sto dolarů? Tisíc dolarů? Nebo mi-

lion? Děti jsou nezaplatitelné. Jsou věrným obrazem Boha. Tito mladí jsou budoucností církve a také budoucností světa.“

Tímto projektem školy investuje CSI do budoucnosti dětí, jež se vrátily z otroctví. Děti se zde budou učit angličtinu, která je jedním z úředních súdánských jazyků, dále matematiku, přírodní vědy a náboženství. Jelikož mnoho dětí ztratilo rodiče, počítá se také s story pro jejich ubytování.

Při této výpravě se spolupracovníci CSI mohli přesvědčit o stavu stavebních prací. Dvě z pěti tříd jsou již dokončeny, mají dřevěné dveře a sítě proti komárům. K vybavení školy patří také kuchyně, skladiště zásob, dvě místnosti pro spaní a sociální zařízení. Koncem roku má nastat období sucha, takže stavební práce budou moci pokračovat. Pro zdárné dokončení projektu, díky němuž se mohou dětem začít rýsovat nové životní perspektivy, bude však ještě třeba vynaložit mnoho úsilí.

Mayom Deng Akol

Návštěva Mayen Abunu se kvůli dešti neplánovaně protáhla, ale nakonec jsme ve čtvrtek 7. září k večeru mohli po přátelském rozloučení odcestovat letadly do Mayom Deng Akol. Následující dvě noci jsme strávili na oploceném místě, kde jsme si postavili stany. Přivítali nás také dva místní šamani, kteří se výkřiky a tancem snažili odehnat nebezpečné komáry přenášející malárii.

Mayom Deng Akol je tvořen převážně proutěnými chýšemi, které jsou rozprostřeny na mnoha čtverečních kilometrech roviny. I když se zde nachází škola, nedostává se zde základních pomůcek. Nemocnice tady není. Ráno vyjížděl mladý chlapec na kole pro vodu. Jelikož nedaleká studna nefungovala, musel se vydat na tříhodinový výlet, aby do kanystrů nabral vodu. Jakákoliv v Evropě běžná operace v těchto místech vyžaduje vynaložení obrovské námahy a spousty času.

V pátek jsme se vydali na obhlídku okolí a místního skladiště, ve kterém byly zásoby sorga. Ty jsou kupovány místními spolupra-

covníky CSI od obchodníků ze severní části země a jsou určeny vysídleným lidem, kteří se vrací do Jižního Súdánu a jsou bez stabilního domova. Poté jsme se odebrali do nedalekého místa, kam dorazili lidé, kteří byli v severním Súdánu v otroctví. Přivedl je Arab jménem Osman. Proces osvobození podpořila CSI a Arabsko-dínský mírový výbor. Celkem 51 otroků se tak opět mohlo těšit z nabyté svobody. Lidé ale působili unaveně a odevzdaně.

Pomocí Dominica a Franca, súdánských spolupracovníků CSI, jsme mohli hovořit s osvobozenými lidmi. Rozhovory byly vedeny na základě otázek v dotazníkových formulářích, podle nichž budou údaje zaznamenány do databáze. Kladené dotazy se týkaly původního jména, příležitostně arabského jména, pokud byl dotýčný v otroctví přejmenován, dále věku, náboženství, názvu rodné vesnice, místa otroctví a jména otrokáře. Také byla položena řada bolestných otázek ohledně způsobů zacházení, na něž však mnoho lidí z pochopitelných důvodů odpovídalo jen velmi zdráhavě.

Šamani symbolizující jeden z aspektů tradiční kultury. (CSI)

Deng Wol (CSI)

Rozhovory s osvobozenými otroky staršími 8 let ukázaly, že plných 89 % bylo v dětství nuceně islamizováno svými pány. Pokusy změnit jejich kulturní identitu byly ve všech případech doprovázeny nelidskými a ponižujícími metodami včetně bití, výhrůžkami smrti a rasovými a náboženskými nadávkami. Sedmnáct lidí uvedlo, že se stali svědky popravy otroka, který se odmítl podřídit muslimskému pánovi.

Pětadvacetiletý Deng Wol (přejmenovaný svým pánem na Muhammada Abdelrahmana) řekl, že byl společensky izolován, označen za bezvěrce a dokonce pobodán na břicho. Jeho muslimský učitel mu slíbil lepší život, pokud se stane muslimem. Poté, co tomuto tlaku Deng podlehl, naučili ho, že když bude jíst s nemuslimem, krev bezvěrce nakazí jídlo.

Osm z dvanácti žen starších 14 let přiznalo, že byly v zajetí znásilněny. Mladou matku Ajok Madwak (přejmenovanou na Howah) znásilnil host jejího

Ajok Madwak (CSI)

pána Khalida Bashira. Ajok řekla, že neví, zdali její pán od tohoto hosta obdržel peníze, nicméně předpokládá, že ji využíval jako prostitutku. Ajok má na obličeji jizvu, která je smutným mementem hromadného znásilnění.

Většina z osvobozených otroků byla zajata arabskými islámskými milicemi súdánské vlády v průběhu 22 let trvající občanské války

Dominic a John Eibner vedou rozhovor s osvobozeným otrokem. (CSI)

Předávání pomoci lidem, kteří se vrátili z otroctví. (CSI)

Kultivace pole s podzemnicí olejnou. (CSI)

mezi Severním a Jižním Súdánem v letech 1983-2005. Děti se narodily už v zajetí.

Pracovníci CSI osvobozeným lidem předali potřebné humanitární soupravy pro přežití a následně také sorgo z místního skladiště. Z prostředků CSI byla také obstarána koza, která byla předána navrátilcům.

Jménem CSI-ČR jsem Francovi předal 100 dolarů, aby tuto částku podle vlastního

uvážení rozdělil mezi potřebné. Dominikovi, který byl s námi od samého počátku, jsem předal 200 dolarů. Během návštěvy jsme se mohli také seznámit se způsobem života místních lidí. Vedle pastevektví se zdejší lidé živí tradičním zemědělstvím. Podobně jako v Mayen Abunu sloužili k zajištění bezpečnosti a pořádku samopalem ozbrojení muži bez uniform.

Křehký mír v Súdánu

Během občanské války se objevila řada pokusů o mírové rozhovory, které však ve velké většině končily neúspěšně. S povděkem jsme tedy mohli přivítat zprávu, že dne 9. ledna 2005 byla po vleklých rozhovorech uzavřena mírová dohoda mezi centrální súdánskou vládou a SPLM. Slavnostní ceremoniál se konal v Keni a zúčastnil se ho i tehdejší americký ministr zahraničí Collin Powell a představitelé CSI. Uzavření této dohody se rovná malému zázraku, neboť strany konfliktu mají za sebou historii vzájemného zabíjení a porušených příměří.

Mírová dohoda obsahuje závazek k trvalému příměří a ustanovení týkající se rozdělení moci a přírodního bohatství. V této souvislosti je třeba zmínit především ropné bohatství, které bude rozděleno poměrem 50:50. Zřejmě nejdůležitějším přínosem smlouvy je potvrzení autonomie Jižního Súdánu. V červenci 2005 začalo šestileté přechodné období, po jehož uplynutí bude následovat referendum s nabídkou samostatnosti Jižního Súdánu či sjednocení země.

Rozdělení mocenských postů v poměru 70:30 ve prospěch Severního Súdánu doplňuje ustanovení jednotné armády o síle 39000 vojáků. V Súdánu podle smlouvy vládne vláda Národní jednoty. Jihosúdánský prezident je zároveň prvním viceprezidentem Súdánu. Do smlouvy jsou zakotveny i ustanovení týkající se tří sporných a na ropu bohatých oblastí – Abyei, Modrý Nil a Núbské hory. V těch je administrativa rozdělena v poměru 55:45 ve prospěch Severního Súdánu.

I když je smlouva velice křehkým podkladem pro stabilní mír, přece jen poskytla prostor pro částečnou stabilizaci politických vztahů a ukončení dlouhotrvající války. Nájezdy na otroky ustaly. I když mírová dohoda nezmiňuje a neřeší problém otroctví, přesto nastoluje podmínky, v nichž je možné snadněji problém otroctví dořešit. Pozitivním rysem je například i větší vůle Chartúmu financovat návraty otroků skrze systém CEAWC (Výbor pro vymýcení únosů žen a dětí), i když i zde existují četné limity a mnohdy nedostatečná politická vůle.

Setkání s Lukou Dengem

V sobotu jsme se letadlem řízeným keňskou pilotkou Heather Stewartovou přesunuli do Malualkonu, kde jsme měli vyzvednout Dr. Luku Denga, cestujícího do Velké Británie. Při této příležitosti jsme mu mohli předat soupravu léků, kterou věnoval štědrý dárc z České republiky. Souprava obsahovala antibiotika, chemoterapeutika a léky proti průjmu. Celková hodnota léků byla 11 000 Kč.

Klinika Luky Denga se nachází v nedalekém Wanyjoku. Bohužel jsme při této cestě

neměli dostatek času, abychom ji navštívili. Faktorem bylo také počasí, které způsobilo, že jsme noc museli strávit v Malualkonu a nikoliv v Aweilu, jak bylo původně plánováno.

Luka Deng se přidal k naší výpravě. Tento vysoký muž dělá pro svou zemi velikou službu. Lékařské umění získané na zahraničních univerzitách věnuje svým krajanům v Súdánu, kde tráví většinu roku. Léčí běžné nemoci a provádí i jednodušší operace, např. operace slepého střeva či Achillovy šlachy. Jeho cílem je také vytvoření větší kliniky, ve které by byl k dispozici řádný operační sál pro složitější chirurgické zákroky.

Petr Matyáš z CSI-ČR předává léky Dr. Lukovi Dengovi. (CSI)

Podle Luky Denga je nouze v Súdánu veliká a řada záměrů naráží na překážku omezených zdrojů.

Dárfúrstí uprchlíci v Jaac

Předposlední den výpravy byl ve znamení krátké zastávky v Jaac. Zde jsme se setkali s uprchlíky ze severosúdánského Dáfruru. Několik stovek lidí zde přechází ve velice nuzných podmínkách. Angelo Marac se ujal role překladatele. CSI posílá distribuovala

lidem humanitární soupravy, které se podařilo vměstnat do letadla Caravan. Časové omezení cesty nás ale přinutilo k brzkému odletu.

Ještě jsme museli přistát v Aweilu, kde na Angela čekalo slavnostní přivítání včetně ochranky. Řada místních lidí, mezi nimiž byl i ředitel místní nemocnice, hovořila s Johnem Eibnerem a Gunnarem Wiebalckem, což jen dokládalo skutečnost, že se více než desetileté působení CSI v Jižním Súdánu promítá do způsobu, jakým je zde CSI vnímána.

Poté jsme se již vydali na zpáteční cestu s mezipřistáním v Rumbeku. Rýsovala se dokonce naděje, že bychom se mohli příštího dne setkat s jihosúdánským prezidentem Salvou Kiirem v hlavním městě Džubě. Z návštěvy nakonec sešlo, neboť Salva Kiir musel odcestovat na jednání do města Wáw.

Návrat do Keni proběhl bez problémů. V odpoledních hodinách jsme se ještě na letišti v Lokichoggi setkali s Caesarem Mazolarim, biskupem z Rumbeku. Mohli jsme ho pozdravit také jménem olomouckého biskupa Josefa Hrdličky. V úterý ráno jsme zdárně přistáli ve švýcarském Curychu.

Zbývá ještě dodat, že CSI zorganizovala i několik dalších dodávek humanitárních souprav, které proběhly bez naší přímé účasti.

Dárfúrstí uprchlíci v Jaac. (CSI)

Celkem tak bylo jihosúdánským lidem v době této cesty doručeno více než 2000 humanitárních souprav pro přežití.

Vyhledy do budoucna

V Jižním Súdánu je v současné době mír. I když je velmi křehký, je třeba za něj děkovat. Navzdory pozitivnímu vývoji a Komplexní mírové dohodě z ledna 2005 ale nesmíme přehlížet fakt, že desetitisíce lidí z Jižního Súdánu zůstávají stále majetkem otrokářů v Severním Súdánu.

Dalším problémem je dočasnost právě probíhajícího přechodného období, které skončí v červenci 2011. V lednu 2011 má proběhnout referendum o nezávislosti Jižního Súdánu. Jak na případnou nezávislost odpoví Severní Súdán? V úspěšném

dosažení samostatnosti však nelze vidět samospasitelný mechanismus. I když je nepochybné, že vznik nezávislého Jižního Súdánu by mohl v dlouhodobé perspektivě přinést stabilitu do největší země Afriky, bude třeba nejdříve vybudovat takové politické struktury, které umožní obnovu země a zamezí korupci. To ovšem může být úkol na mnoho desítek let.

Probíhající genocida v Dárfúru představuje také velkou hrozbu pro mírový vývoj v Jižním Súdánu. CSI je připravena spolupracovat s vládou Súdánu, autonomní vládou Jižního Súdánu, postiženými jihosúdánskými komunitami, OSN a nevládními organizacemi, aby zdárně splnily historický úkol vymýcení otroctví v Súdánu.

Petr Matyáš

Írán

Trest za biblické jméno pro děti

Kdo v Íránu přestoupí z islámu na křesťanství, musí počítat s trestem smrti. Dokonce i v případě, že dá rodinu svému dítěti křesťanské jméno, soudy zasáhnou. Kvůli protestům ze zahraničí režim často vytváří nové důvody pro vykonstruovanou obvinění, aby „legalizoval“ popravy křesťanů. Takové obvinění iránské justice postihlo i rodinu Motamediho Mojdehiho.

Přestoupení z islámu na křesťanství je v islámském právu kriminální čin. To zakusila také rodina Motamediho Mojdehiho. Letos 24. července byl Issa Mohamedi Mojdehi pro přestoupení ke křesťanství zatčen. Úředníci postřehli, že on a jeho žena Parvah dali svému dítěti biblické jméno. Prozatímní propuštění v srpnu však neznamená odstranění hrozby trestu smrti.

Motamedovi jsou členy evangelické domácní církve v iránském městě Rešt. Protože si byli vědomi slepé nenávisti režimu proti

křesťanství, vědělo jen málo lidí, že před sedmi lety konvertovali.

Zvůle úředníků

Letos v lednu se rodiče rozhodli dát své-

Issa Motamedi (C.D.)

Sender (odesílatel)

Křesťanská mezinárodní solidarita
Předmostí - Náves 38
751 24 PŘEROV
CZECH REPUBLIC

7,50 - Kč

His Excellency
The Ambassador of Iran
Velvyslanectví Íránské islámské republiky
Na Zátorce 18
160 00
Praha 6

mu dítěti biblické jméno Micah (v ekumenickém překladu Míša, ale také prorok Micheáš, pravděpodobně zkrácená forma jména Michael). Tak se úředníci dověděli o konverzi obou rodičů, protože i v Íránu mají rodiče právo dát svému dítěti neislámské jméno, jako neklamně znamení toho, že rodina už není islámská. Takže když se otec dostavil na předvolání na policejní stanici, byl ihned zatčen a uvězněn. V srpnu byl znenadání obviněn z obchodování s drogami. Přestože je islámský režim pod tlakem světové veřejnosti kvůli trestům smrti za konverze, trest smrti za obchod s drogami mu snadno projde.

Nátlak ve jménu Alláhově

Zvůle úředníků je patrná z jejich návrhu na snadné řešení, aby se Motamedi vrátil do lůna islámu. Dne 24. srpna byl však propuštěn na kauci. Jakým nařčením bude však rodina v budoucnu ještě čelit?

Manželka Issy Motamediho Parvah s dětmi. (C.D.)

His Excellency

We are dismayed to hear about the arrest of Issa Motamedi Mojdehi, a native of Rescht in north-western Iran who converted to Christianity. He was officially accused of drug trafficking. In the Czech Republic, we are very well aware of the character of constructed allegations. We know them from communist times when many thousand people lost their lives after being sentenced to death in political trials.

We cannot conceive how these methods could possibly serve to defend and justify religion. We pray that you will come to understand that faith cannot be supported or enforced with lies and threats of capital punishment.

Place, date (Místo, Datum)

Signature (Podpis)

Jsme velmi znepokojeni zprávou o zatčení Issy Motamediho Mojdehiho, rodáka ze severoiránského města Rešt, který konvertoval ke křesťanství. Byl oficiálně obviněn z obchodování s drogami. V České republice dobře chápeme charakter vykonstruovaných obvinění. Známe je z dob komunismu, kdy přišly o život tisíce lidí, kteří byli odsouzeni k smrti v politických procesech. Nemůžeme pochopit, jak tyto metody mohou sloužit k obraně a ospravedlnění náboženství. Modlíme se za to, aby se Vám brzy dostalo poznání, že víra nemůže být podpořena a vynucena lhaním a vyhrůžkami trestem smrti.

Protesty ze zahraničí jsou účinné

Řada případů se v Iránu vyvíjí pozitivně také díky působení CSI a dalších organizací. Tak byli například propuštěni faráři Hamid

Pourmand a Ali Kaboli. Byl zrušen trest smrti ukamenováním u osmnáctileté Íránčanky Nazanin Muhabad Fatehi. Není již zavřená na samotce a čeká ji nový soud. Je třeba neustávat v protestech a modlitbách.

Indie

Koncem října jsme obdrželi dopis otce Jana Meda, českého misionáře v Indii. Dopis je datován 9. října 2006 a kromě vděčnosti otce Meda za Vámi poskytnutou podporu pojednává také o neklidné politické situaci ve východoindickém státě Manipuru.

Drazí přátelé,

už se přibližujeme ke konci tohoto roku, který nám přinesl tolik milostí, radostí a potíží. Za všechno děkujeme Pánu Bohu, a přirozeně se připravujeme na budoucí rok.

S Vaší pomocí jsem mohl přispět na výchovu 800 dětí ve vesnicích. Jsou to kapky,

ale kapky vytvářejí jezero, a pozvednou chudé na vyšší úroveň. Apřítom přílnou k Pánu Bohu, když vidí jeho lásku. Zase bych Vás poprosil, abyste pokračovali v pomoci našim dětem. Moc se udělalo, ale ještě více se musí udělat.

Bůh Vám to zaplatí mnohonásobně.

Co se týče našeho manipurského státu, je ještě nedozrálý, i když dostali diplomy a doktoráty. Tak skupiny sní, že dostanou suve-

rénní stát. Ale to je nemožné. Jsou roztroušené mezi jinými kmeny, mají jen zemědělství, bez průmyslu, takže z toho nemohou vytvořit jednu národnost. Konečně se musely spokojit s jakousi samosprávou. Řekli byste, proč ne úplnou samostatnost? Ale komu? Dejte nezkušeným, mezi sebou nesvorným skupinám svobodu dělat si co chtějí. To by byla válka všech proti všem. Musíme si zvyknout spolupracovat a starat se o všechny, jak to učí náš dobrý

Spasitel. Pomalu se to uklidňuje, ale musíme se modlit a vysvětlovat. Bůh pomůže.

Dostávám Váš Katolický týdeník a také Nový domov z Kanady, a tak vím něco o Vás a modlím se, aby nám Panna Maria ukázala tu jedinou Cestu k míru – Krista Pána, bez něhož je celá civilizace jenom chimérou, která za sebou nechá jen temnotu. Bůh budiž s Vámi. Díky za všechno. Váš v Srdci Páně

J. Med SDB

“Kdo dává, dostává, mnohem víc přijme...” sv. František z Assisi

Poděkování dárcům

Děkujeme všem, kteří přispěli na účet CSI ze svých účtů v srpnu a září:

Petr Boháčik, MUDr. Krejčířová, Ing. Ludmila Škardová, Svatopluk Havelka, Josef Král, Alžběta Hadrboľcová, Jarmila Klingeřová, Pavel Riedl, Ing. Marie Lhotová, JUDr. Jiří Fleischer, PhMr. Helena Klečková, Ing. Alena Šmídová, Jaroslava Pupová, Svatojanská kolej, Eugenie Miškovská, Marie Radíková, P. Václav Málek, Zdenka Boráková, Jan Blahuta, Marie Muchová, Hana Grygarčíková, Ing. Pavel Chalupník, Helena Havelková, Ing. Vladislava Kácalová, Žaneta Župková, Magdalena Knorková, Ing. Jiří Solař, Ondřej Novák, Jana Světlá, Marie Utíkalová, Věra Pekařová, Jaroslav Záleský, Ivo Křížka, Irena Muhlová, Monika Zechovská, Jana Eyerová, Ludvík Petrásek, Jan Malý, PhMr. Helena Klečková, MUDr. Anna Velková, Ladislav Větříček, Jiří David, Jana Faicová, Jana Sobková, Marie Zatloukalová, Jan Benda, Hana Borková, Iveta Černá, Vladimír Kamas, MUDr. Jiřina Křížková, Tomáš Bayer, Jana Mančalová, Mariana Felnerová, Ing. Borek Tichý, P. Mgr. Bohumil Poláček, Jolana Oravcová, Zdeněk Dubský, Jan Brož, Ludmila Běhanová, Petr Novotný, Ivona Klímová, Rudolf Dittrich, Anna Polanská, Antonín Legner, Ing. Daniel Žingor, Václav Pikeš, František Macíček, František Jammický, Olga Michalová, Jan Staigl, Ing. Ludmila Škardová, Ludmila Březinová, Miroslava Nehybová, Marie Krušinová, Marie Motanová, Dušan Zeman, P. Josef Šich, Marianna Jelínková, Margit Dvořáčková, Petr Hylmar, Sylva Potůčková, Milan Větrovec, Milada Bjolková, JUDr. Jiří Fleischer, Ing. František Žáček, Eugenie Miškovská, MUDr. Milan Blažek, Marie Radíková, Zdenka Boráková, Božena Kňazková, Jan Mokřý, Jiří Hanzlík, Svatojanská kolej, Ing. Stanislava Lužná, Jan Blahuta, Ing. Ctibor Jareš, MUDr. Pavel Navrátil, Anna Řihová, Ludvík Petrásek, Jiří Rýznar, Ivo Křížka, Jaroslav Záleský, Irena Muhlová, MUDr. Anna

Velková, Monika Zechovská, Ondřej Novák, Jana Světlá, Marie Utíkalová, Vladimír Kamas, Helena Trísková, Jan Malý, Dana Hájková, Marie Handlová, paní Drimlová, Žaneta Župková, MUDr. Eliška Mikovcová, Marie Zatloukalová, Jan Benda, Hana Borková, Iveta Černá, Martin Schleiss, Tomáš Bayer, P. Václav Málek, Jana Faicová, P. Josef Hádek, Eva Zilová, Mgr. Zdeněk Dubský, Marie Vlachová, Mariana Felnerová, PhDr. Jana Mančalová, Mgr. Bohumil Poláček, Jolana Oravcová, Ing. Borek Tichý, Vladislav Ehrlich, Jan Brož, Anděla Švecová, Ing. Daniel Žingor, Jitka Daňková, AS Zlín, Irena Fenclová.

Děkujeme také všem, kteří přispěli dary poštovními poukázkami nebo jinak:

Marie Kadavá, Julie Weinbergerová, J. Koukalová, Karel Skříčka, Jana Krejčová, Pavol Repčík, Kapustovi, Libuše Dostadíková, Petr Hošťálek, Oldřich Brázdil, Anna Anderlová, Zdeněk Jun, ŘK farnost ?, Běla Holečková, Anežka Nováková, Křesťanský sbor?, Jana Hamingerová, Lenka Pavlovská, Růžena Bartošová, Marie Konečná, Marie Šebestová, Drahoslav Hradil, Marta Železná, Martina Beránková, Jana Janatová, Marta Hlostová, Pavel Řičan, Pavlína Mohylová, Marie Ježová, Bohuslav Škapa, E.+J. Tojšlovi, Ludmila Mazurová, Marcela Uhrová, Marta Vojáčková, Štěpán Knopf, Marie Válková, Ing. Jiří Bublan, Zdenka Bílková, Josef Král, Jaroslav Záleský, Josef Smutný, Kateřina Macháčková, Kašpaříkovi, Drahomíra Špalková, Marie Polcrová, Anežka Kovaříková, Jaroslav Gottwald, Stanislava Šlosarová, Marie Valentová, Marie Dopitová, Františka Krajčová, Vilibald Knob, Ing. Cyril Brázda, Bohumila Ondráčková, Františka Ickertová, Marie Nápravníková, Kongregace milosrdných sester sv. Františka Opaiva, Matylda Kuchařová, Eliška Zapletalová, Marie Kaňáková, paní Kabátová, Drahomíra Voláková, Helena Mindáková, Tomáš Kuba,

Božena Jašková, Elena Burešová, Ing. Ivo Studénka, Ludmila Čekovská, P. František Bršlica, Anna Tomková, Anna Ondrůjová, Přemysl Vaněk, Jan Tomek, Libuše Schuftková, Hana Kadeřábková, Miluše Plizáková, Jiří Hruška, Arnošt Pondělík, Josef Bílek, Růžena Horáčková, Marie Linhartová, Dobroslava Mikšánková, Františka Chutná, Jaroslav Jahlíška, Zdenka Kunzová, Anna Nováková, Hana Baumruková, Stanislav Hříbek, Emilie Koudelková, P. Jan Vidlák, P. Pavel Zíbal, Závalovi, Libuše Bendová, Václav Šenk, Václav Brich, Marie Kadavá, Marta Hessořová, Helena Minářová, Jaroslav Štefka, Jan Rančík, Karel Kříž, Františka Laifertová, Iva Sasková, Josef Kratěna, Vladimír Kašpárek, Bohumil Černík, Markéta Biernátová, Valerie Ritnošíková, Josef Wimmer, Anna Zbranková, Vlasta Hálová, Marcela Křížová, Ing. Marie Matušová, Emilie Štikarová, Jaroslava Medřická, J.+M. Smrčkovi, Marie Mahdalová, Marie Jelínková, Bohumila Ministrová, J.+A. Fialovi, Václav Kanta, Marie Procházková, Dr. Bernarda Dvořáková, Dr. Jan Balhar, Anežka Vavřková, Miroslav Kratochvíl, Marie Šeligová, Jan Pernický, Věra Frydrychová, Ludmila Holubová, Vladimír Polcar, Marie Šouláková, Libuše Kampasová, František Kettner, Věra Spisarová, Natálie Jirásková, Marie Knotková, Jaroslava Vemelová, Eliška Halačková, Židkovi, Jiřina Horáková, Anna Řezníčková, Zdenka Hrušová, Jaroslav Záleský, Pavol Repčík, Petr Jansa, Irena Schwarzová, MUDr. Marie Gronátová, Vladimír Stanzel, Matušinovi, Anna Svobodová, Anna Anderlová, Jarmila Bergerová, Oldřiška Vojáčková, Zdena Trobllová, Alice Schweinerová, Marie Bagošová, Štefan Poor, Jaroslav Duda, Josef Soukup, Gertruda Knopová, Julie Výmolová, Drahomíra Budinská, Milada Čepičková, Marie Hronková, Juraj Gondorčin, Marie Zemanová, Otto Banko, Vojtěch Hána, Jaroslav Dragon, Helena Harasimová, Alois Jargus, Jindřiška Handsmannová, Marie Hamerníková, Jiří Laube, Marie Hochmanová, P. Petr Dokládál, Marie Musílková, Jana Marková, Anna Hromčíková, Ludmila Sciranko-

vá, F.+K. Poláškoví, Jaroslava Jarolímková, Anna Růžicková, Růžena Holíková, P. Jan Kozár, Ludmila Faltusová, Joswef Čubík, Hana Boučková, Marie Kotková, MUDr. Ludmila Zítková, Marie Zochová, Božena Bradnová, Josef Stoklásek, Josef Lacko, Hana Baumruková, Jan Krumpholc, Marie Dopitová, MUDr. Alois Šamárek, Marie Pokorná, Zdena Plecháčová, Dr. Alois Beránek, Ludmila Stillová, Markéta Mrkvová, P. Pavel Zíbal, František Opravil, Marta Železná, František Drahoňovský, P. Radim Hložánka, Karel Strnad, Ludmila Tedeschi, Pavel Řičan, Marie Kvitová, Miloslava Protiřová, Vlasta Skramušská, Martin Hanousek, Petr Hohn, Anežka Kovaříková, Drahomíra Voláková, Karel Bečička, František Matoušek, Miloslav Oháňka, Drahomíra Špalková, Tamara Mužíková, salesiáni Praha, Alžběta Procházková, Julie Weinbergerová, Jiřina Horáková, Františka Ickertová, Marie Vašková, Jaroslav Záleský, Marie Vašíňová, Libor Mačát, Eva Procházková, Milada Vavřečková, Stanislav Schneider, Eliška Halačková, Běla Holečková, Jiří Kolář, Olga Bušáková, Anna Maixnerová, Ludmila Martínková, Bořivoj Ptáček, Jaroslav Jurušek, Barbara Kowalová, P. Jiří Batušek, Marie Isoadinová, Anna Sokolová, Marie Grecmanová, Růžena Fujáková, Ing. Otakar Kouba, Miroslav Melcher, Pavel Vrbenský, Anděla Kolářová, Karel Mohelník, Anna Lužická, Marta Vojáčková, Josef Bílek, Marie Landová, Alena Kořenková, Marie Dvořáčková, P. Pavel Zíbal, Jakub Štastný, Růžena Bartošová.

Děkujeme všem, kteří nechtějí být jmenováni nebo jejichž jména čtecí zařízení nerozeznalo (52).

*CSI-ČR srdečně děkuje všem,
kteří modlitbou
či darem podpořili
pronásledované křesťany
v roce 2006."*

Prosba

Dárci a příznivci, kteří posílají svůj peněžní dar poprvé, ať laskavě oznámí v dopise nebo na korespondenčním lístku svou adresu a své rodné číslo, které je třeba psát do rubriky V-symbol. Vedení CSI děkuje za porozumění.

Křesťanská mezinárodní solidarita (CSI) je dobrovolné neziskové sdružení lidí, kteří chtějí nenásilným způsobem diplomatickými prostředky pomáhat hájit právo na vyznání tak, jak je to vyhlášeno ve Všeobecné deklaraci lidských práv OSN, zvláště ve Článku 18.

Potřebné spojení na Křesťanskou mezinárodní solidaritu:

František Kopečný
U Tenisu 27
750 02 Přerov

Tel: 581 203 438
e-mail: csi@csi-cr.cz
Internet: www.csi-cr.cz

Bankovní spojení:

ČSOB Československá obchodní banka
č.ú. 0278125043 / 0300

Úkoly CSI mohou být:

- modlitba za pronásledované křesťany
- psaní protestních dopisů patřičným politikům a úřadům
- sbírání podpisů ve prospěch pronásledovaných
- psát dopisy vězňům a jejich rodinám
- podle možnosti poskytovat hmotnou podporu jednotlivým případům
- působit na vládu a politiky, aby se Česká republika na mezinárodním poli zastávala pronásledovaných křesťanů
- přinášet zprávy v médiích o pronásledovaných křesťanech a o činnosti CSI
- organizovat prosebné společné modlitby
- finanční podpora

Přetisk textů tohoto zpravodaje je možný s udáním pramene. Vydává Křesťanská mezinárodní solidarita (CSI) jako zpravodaj pro vnitřní potřebu.

Za redakci a úpravu zpravodaje zodpovídají Ing. František Kopečný a Petr Matyáš.

MK ČR E 12619

Tisk EURO-PRINT Přerov s.r.o.

Podávání novinových zásilek povoleno Dohodou o podávání poštovních zásilek OBCHODNÍ PSA-NÍ č. 708 03/2002 ze dne 13. 12. 2001.